

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 112/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., T., zastúpenej advokátkou JUDr. K. S., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 53/09-99 z 18. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2009 doručená sťažnosť A. S., T. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 Co 53/09-99 z 18. augusta 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Galanta (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 129/08 sa sťažovateľka žalobou z 27. júna 2008 domáhala určenia svojho vlastníckeho práva k ňou označeným nehnuteľnostiam v celosti (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) z titulu vydržania. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 129/08 z 10. novembra 2008 vyhovel žalobe sťažovateľky iba v tej časti podielu na sporných nehnuteľnostiach, ktorý na ňu „*neperfektnou kúpnu zmluvou*“ (uzavretou iba v ústnej forme, avšak sťažovateľka bola dobromyseľná v presvedčení, že to postačuje, aby nadobudla k tomuto podielu vlastnícke právo) previedol jej brat (žalovaný v 9. rade), a vo zvyšnej časti (k zvyšným podielom na spornej nehnuteľnosti) okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol pre nedostatok jej dobromyseľnosti na vydržaní vlastníckeho práva aj k týmto podielom. Podľa okresného súdu sťažovateľka nemohla byť dobromyseľná vo vzťahu k podielom žalovaných v 1. až 3. rade na sporných nehnuteľnostiach, pretože sama v konaní poukázala na skutočnosť, že jej otec uzatvoril s právnym predchodcom žalovaných v 1. až 3. rade kúpnu zmluvu týkajúcu sa jeho podielov na sporných nehnuteľnostiach, pričom táto kúpna zmluva nebola zaevidovaná do pozemkovej knihy, takže na jej základe v skutočnosti neprešlo vlastnícke právo k týmto podielom na otca sťažovateľky, avšak otec sťažovateľky mohol k týmto podielom vydržať vlastnícke právo, t. j. mohol ich užívať v dobrej viere, že vlastnícke právo na neho prevedené bolo, a teda že mu tieto podiely patria, takže dobromyseľnosť týkajúca sa týchto podielov mohla byť preukázaná len u otca sťažovateľky, a nie u sťažovateľky samotnej. Obdobne sa okresný súd vyjadril aj o podieloch ďalšieho brata sťažovateľkinho otca na sporných nehnuteľnostiach, v súvislosti s ktorými nepreukázala, že sa jej otec so svojím bratom vysporiadal, pričom aj v prípade, že by k vysporiadaniu došlo, by bola dobromyseľnosť pri ich vydržaní preukázaná opäť len u otca sťažovateľky, a nie u sťažovateľky samotnej.

Súčasne okresný súd poukázal, že uvedené závery nemôže prelomiť ani súhlas žalovaných vo 4. až 8. rade, aby všetky podiely boli určené do vlastníctva sťažovateľky.

Proti zamietajúcej časti uvedeného rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 24 Co 53/09-99 z 18. augusta 2009 rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V týchto súvislostiach sťažovateľka v sťažnosti okrem oného uviedla:

„Krajský súd... podobne ako prvostupňový súd, svoj potvrdzujúci rozsudok ani on riadne nezdôvodnil. Stalo sa tak v dôsledku zmeny argumentácie, ktorá vychádza z toho, že som nepostupovala správne, keď som podávala žalobu o určenie vlastníctva vo svoj prospech, nakoľko podľa krajského súdu som sa mala domáhať určenia, že moji rodičia boli vlastníkami dotknutých nehnuteľností ku dňu svojej smrti. Mám za to, že táto argumentácia by bola namieste, iba ak podmienky na získanie vlastníctva vydržaním boli splnené len u mojich rodičov, a u mňa nie. Krajský súd však neuviedol jediný dôvod, prečo nespĺňam zákonné podmienky vydržania v zmysle § 134 Obč. zák., preto z tohto hľadiska jeho argumentácia je ešte menej presvedčivá, ako argumentácia Okresného súdu Galanta, ktorý (i keď bez bližšieho vysvetlenia) čiastočné zamietnutie žaloby odôvodnil údajnou absenciou mojej dobromyseľnosti. Krajský súd tak nepriamo prevzal závery prvostupňového súdu, avšak bez toho, aby sa zaoberal s podmienkami vydržania vlastníckeho práva v môj prospech podľa predmetu konania. ...

... náležitosti odôvodnenia sú upravené v § 157 OSP. V zmysle § 157 ods. 2 in fine súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Dodržaním tejto povinnosti môžu súdy značnou mierou prispieť k subjektívnemu pocitu účastníkov o rešpektovaní ich práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré zakotvuje aj čl. 6 dohovoru. Nutnosť odôvodniť

súdne rozhodnutia je daná tiež vo verejnom záujme, lebo je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, a že rozhodovanie súdov je kontrolovateľné, nakoľko len riadne odôvodnené rozhodnutie môže byť predpokladom na účinné využitie opravných prostriedkov.“

Okrem toho sťažovateľka namietala, že arbitrárnym rozhodnutím krajského súdu bolo zasiahnuté aj do jej práva vlastníť majetok, pričom svoj záver odôvodnila tým, že „... *arbitrárnym rozhodnutím súdu došlo k popretiu môjho vlastníctva, porušenie mojich procesných práv v okolnostiach prípadu vyústilo aj do porušenia môjho vlastníckeho práva, ktorého sa týkalo predmetné súdne konanie. Bezdôvodným odmietnutím súdnej ochrany môjho vlastníctva preto došlo k porušeniu cit. ust. ústavy a protokolu.“*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo A. S. na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/53/2009-99 z 18. 08. 2009 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/53/2009-99 z 18. 08. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trnave je povinný nahradiť A. S. trovy konania v sume 245,70 €.. na účet jej právnej zástupkyne, Mgr. K. S., advokátky so sídlom v T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 24 Co 53/09-99 z 18. augusta 2009, ktorú odôvodnila tým, že krajský súd sa (tak ako podľa nej predtým aj okresný súd) nevysporiadal s tým, prečo by aj v súvislosti s jej osobou neboli splnené podmienky vydržania sporných nehnuteľností.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc mu spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Krajský súd v Trnave ako odvolací súd... prišiel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť (§ 219 O. s. p.) a to s nasledovných dôvodov.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. posudzoval odvolací súd odvolanie navrhovateľky podľa jeho obsahu v zmysle písm. f), že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

Navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala určenia vlastníctva v celosti k par. č. 1898/2 vo výmere 517 m² – zastavaná plocha a rodinný dom č. 608 zapísanej na LV č. 127 v katastrálnom území T., kde podľa listu vlastníctva je navrhovateľka spoluvlastníčkou 9/12-tinách, F. T. v 2/12-tinách a L. T. v 1/12-tine. F. T. bol otcom odporcov v 1. až v 3. rade, odporcovia v 4. až 8. rade sú právni nástupcovia L. T.

Ďalej sa navrhovateľka domáhala určenia vlastníctva v celosti k parcelám č. 1898/1-orná pôda vo výmere 618 m² a par. č. 1898/3 – orná pôda vo výmere 2160 m², ktoré sú zapísané na LV č. 3471 v katastrálnom území T. Spoluvlastníkmi na týchto nehmuteľnostiach sú F. T. v 2/12-tinách, L. T. v 1/12-tine, navrhovateľka 4/12-tinách a 5/24-tinách a jej brat t.j. F. T., ktorý vystupoval v konaní ako odporca č. 8 v 5/24-tinách.

Ako je zrejmé z rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľke bolo vyhovené a prisúdené vlastníctvo resp. podiel 5/24-tín len po bratovi F. t.j. odporcovi v 8. rade, ktorého navrhovateľka preukázateľne vyplatila a túto skutočnosť menovaný aj potvrdil a preto prvostupňový súd určil, že navrhovateľka je spoluvlastníčkou aj par. č. 1898/1 a par. č. 1898/3 v 9/12-tinách a vo zvyšku návrh zamietol t.j. v časti, ktorá sa týkala

spoluvlastníckych podielov F. T. v 2/12-tinách a L. T. v 1/12-tine, lebo podľa názoru prvostupňového súdu absentovala na strane navrhovateľka dobromyselnosť, ktorú však prvostupňový súd riadne nezdôvodnil a v tomto smere možno považovať odvolanie navrhovateľky za čiastočne opodstatnené.

Podľa § 80 písm. c) O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Možno konštatovať, že navrhovateľka mala naliehavý právny záujem na podaní takejto žaloby, lebo sa domnievala, že je vlastníčkou všetkých nehnuteľností, ktoré sú žalované v celosti, lebo právny predchodca odporcov v 1. až 3. rade tieto nehnuteľnosti jej rodičom odpredal a bola tiež toho názoru, že aj s právnym predchodcom L. prišlo k vyporiadaniu hoci v tomto smere žiadne dôkazy nepredložila, ale poukazovala na to, že jeho právny nástupcovia túto skutočnosť nespochybňujú, čo bolo zrejmé aj v priebehu konania. Teda naliehavý právny záujem u navrhovateľky existoval, lebo bez tohto určenia by mohlo byť ohrozené jej vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v celosti a bez tohto určenia je jej právne postavenie neisté (vid' R 17/1972 zhodne s R 53/73).

Postup navrhovateľky pri podávaní žaloby bol však nesprávny v tom, že sa domáhala určenia vlastníctva vo svoj prospech ako právna nástupkyňa svojich rodičov, ale v dedičskom konaní po rodičoch predmetné nehnuteľnosti prejednané neboli a súčasťou dedičských spisov ako aj dedičských konaní boli aj listy vlastníctva, z ktorých spoluvlastnícky podiel F. T. a L. T. boli zrejmé a navrhovateľka sa na týchto dedičských zúčastňovala. Ak boli jej rodičia v dobrej viere, že súrodenci otca navrhovateľky boli vyplatení a nedomáhali sa za svojho života usporiadania predmetného vlastníctva aj úradne, bolo možné sa domáhať určovacou žalobou vlastníctva v celosti pre rodičov navrhovateľky ku dňu ich smrti a ak by bola žaloba úspešná muselo by prebehnúť dedičské konanie o dodatočnom objavenom majetku na základe ktorého by sa mohla stať navrhovateľka výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností.

V tomto smere poukazuje odvolací súd napríklad aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 06. 10. 2004 sp. zn. 22 Cdo 1826/2004 (Česká republika má rovnakú právnu úpravu § 80 písm. c) O. s. p.) podľa ktorého ani jeden dedič sa nemôže s úspechom domáhať žalobou podľa § 80 písm. c) O. s. p. určenia, že je vlastníkom vecí

patriacich do dedičstva, pokiaľ táto vec nebola predmetom konania o dedičstve a nebolo mu ohľade tejto veci potvrdené nadobudnutie vlastníctva.

V odôvodnení tohto rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že nemožno mimo konania o dedičstve deklaratórnym rozhodnutím (výrokom štátneho orgánu) určiť, že dedič je vlastníkom veci patriacej do dedičstva. Nemožno teda obchádzať zákonný postup pri prejednávaní dedičstva a určovacím výrokom vyhovieť žalobe podľa § 80 písm. c). Takýmto deklaratórnym rozhodnutím súdu by sa totiž legalizovalo nadobudnutie dedičstva bez prejednávania a rozhodnutia príslušného súdu v konaní o dedičstve.

Z týchto dôvodov bolo preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v zamietajúcej napadnutej časti vecne správne aj keď súd prvého stupňa ho riadne nezdôvodnil a preto odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.“

Z citovanej časti rozhodnutia vyplýva, že krajský súd svoje závery nezaložil na inom právnom názore ako prvostupňový súd, iba nimi argumentačne posilnil alebo doplnil konštatovania, resp. zistenia okresného súdu. Už okresný súd totiž vyslovil, že v prípade podielov na sporných nehnuteľnostiach, ktoré patrili právnym predchodcom žalovaných v 1. až 8. rade, ktorí boli súrodencami sťažovateľkinho otca, by dobromyseľnosť ako nevyhnutná podmienka nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním bola preukázaná iba u otca sťažovateľky, a nie u sťažovateľky samotnej, pričom tento záver krajský súd dopovedal v tom zmysle, že vzhľadom na uvedené mala teda sťažovateľka žalovať o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej rodičoch. Napokon, v súvislosti so závermi krajského súdu sťažovateľka sama v sťažnosti uviedla: „*Mám za to, že táto argumentácia by bola namieste, iba ak podmienky na získanie vlastníctva vydržaním boli splnené len u mojich rodičov, a u mňa nie.*“, čo napokon, tak ako to vyplýva z už uvedeného, okresný súd aj konštatoval.

Krajský súd zrozumiteľne odôvodnil svoj záver, a to aj s poukázaním síce na českú judikatúru, čo je z dôvodu jednotnej právnej úpravy určovacej žaloby v slovenskom aj českom právnom poriadku akceptovateľné, pričom zdôraznil, že určovacím výrokom nemožno právne relevantne nahradiť rozhodnutie o dedičstve. Inými slovami, ak by aj v danom prípade bol otec sťažovateľky dobromyseľný, teda by v dobrej viere užíval podiely

svojich súrodencov na sporných nehnuteľnostiach, pretože by bol v presvedčení, že sa s nimi, čo sa týka týchto ich podielov, právne relevantne vysporiadal, a teda že mu tieto podiely patria, hoci to tak nebolo (právne úkony o prevode vlastníckeho práva boli neperfektné), vydržal by vlastnícke právo k týmto podielom ku dňu svojej smrti. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že tento majetok nemohol byť prejednaný v dedičskom konaní po sťažovateľkinom otcovi, pretože za jeho života nebolo na neho právne relevantne prevedené vlastnícke právo k tomuto majetku kvôli neperfektným právnym úkonom o prevode vlastníckeho práva z jeho súrodencov na neho, krajský súd usmernil sťažovateľku, že sa najprv mala žalobou domáhať určenia týchto nehnuteľností do dedičstva po rodičoch a následne by prebehlo dodatočné dedičské konanie o tomto novoobjavenom majetku, v rámci ktorého potom mohla sťažovateľka nadobudnúť tento majetok do svojho výlučného vlastníctva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje závery v spojení so závermi okresného súdu, s ktorými sa v podstatnej miere stotožnil, uviedol a zdôvodnil v ich logickej postupnosti spôsobom, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený, svojvoľný a arbitrárny alebo v rozpore s ústavou.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07) vyslovil, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa

predstav účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu, ktorého porušenie sťažovateľka namietala iba z dôvodu podľa jej názoru svojvoľných a arbitrárnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené konštatovania o nezistenom porušení práva na spravodlivé súdne konanie sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010